

Urmare și slujire

Slujba noastră și premisele ei

În prima epistolă către Tesaloniceni sunt enumerate trei lucruri care îi caracterizau pe acei începători în credință. Ei (1) s-au întors de la idoli la Dumnezeu, pentru (2) a-I sluji Dumnezeului celui viu și adevărat și (3) pentru a-L aștepta din ceruri pe Fiul Său (1.9, 10).

Să ne verificăm fiecare în parte, dacă pot fi spuse acestea și despre noi. Dacă ne lipsește unul din aceste trei lucruri, suntem creștini „diformi“. Atunci înseamnă că dezvoltarea noastră spirituală nu a fost normală de la început sau s-a întrerupt într-un loc.

Când nu eram întorși la Dumnezeu, aveam și noi idoli noștri. Aceștia nu erau din lemn și piatră, dar ei tronau în inimile noastre și ocupau *locul lui Dumnezeu*. Lor le aparțineau simpatiile noastre, viața noastră, timpul nostru și puterea noastră. La unul era sportul, mașina sau călătoriile, la altul, un oarecare om, prietenii sau societatea, la un altul, meseria, arta și știința. În mijloc stătea însă „eul“, idolul principal, pe care îl adoram zilnic.

Dar când inima a fost străpunsă de Cuvântul lui Dumnezeu, când lumina Sa ne-a luminat cugetul și ne-a descoperit viața, când am înțeles Evanghelia și am fost atrași la Isus Hristos, atunci ne-am întors la Dumnezeu. Să observăm însă că tesalonicenii s-au întors de la idoli (le-au întors spatele) și s-au îndreptat spre Dumnezeu. Dacă nu am realizat o despărțire clară de toate persoanele și lucrurile care au ocupat în inimile noastre locul lui Dumnezeu, atunci vom rămâne niște sugari spirituali, care au nevoie de lapte, incapabili și nefolositori pentru orice slujbă pentru Dumnezeu, până ce vom înlătura radical idoli noștri. Acest lucru este și spre avertizarea celor care - cum a spus odată cineva - la întoarcerea lor la Dumnezeu au părăsit lumea „en gros“, dar pe parcurs au reprimat-o „en detail“.

Dacă Duhul lui Dumnezeu pune degetul pe locul dureros al creștinismului tău prin acest verset, atunci nu întoarce spatele! Este vorba de pacea, bucuria, sănătatea ta interioară. Fă ca Iacov care a îngropat pentru totdeauna idoli străini, pe care îi tolerase atâta timp în casa sa, pentru a merge la Betel, Casa lui Dumnezeu, și pentru a-I sluji acolo (Geneza 35.1-5)! Sau vrei să pierzi răsplata în fața tronului de judecată a lui Hristos și să nu-I dai lui Dumnezeu ceea ce I se cuvine?

Pregătire pentru slujbă

Pavel și Sila, cei doi mesageri ai Evangheliei, nu au rămas mai mult de trei săptămâni în Tesalonic din cauza prigonirilor mari care începuseră. Dar acei credincioși tineri din Tesalonic, încă neexperimentați în unele privințe, au început să-I slujească Dumnezeului celui viu și adevărat. Fiind morți împreună cu Hristos, nu mai aveau nimic a face cu viața veche; fiind înviați împreună cu Hristos, se considerau morți față de păcat, dar vii față de Dumnezeu în Isus Hristos (Romani 6.8-11). Ei trăiau cele douăzeci și patru de ore ale zilei pentru Dumnezeu. Fie că mâncau sau beau, fie că făceau altceva, toate erau făcute spre cinstirea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.31). „Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El“ (Coloseni 3.17). Inimile lor umplute de dragostea lui Dumnezeu și de dragostea Mântuitorului lor nu aveau nevoie de prea multe invitații. Ei erau *imitatori* ai apostolului, *modele* pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia și *martori* plini de putere. Cuvântul lui Dumnezeu și credința lor în Dumnezeu s-a răspândit de acolo în toată împrejurimea (1 Tesaloniceni 1.6-8). Toate acestea s-au petrecut deja în primele luni ale vieții lor de creștini, când erau încă începători. Pentru noi sunt o îmbărbătare, dar ne fac și de rușine.

Deci viața și slujba pentru Dumnezeu pot începe „din cea dintâi zi“ (a se compara Filipeni 1.5). Dar pe de altă parte este remarcabil faptul că fiecare, și în mod deosebit cel pe care Domnul l-a chemat pentru o anumită lucrare, trebuie să fie pregătit de El pentru slujire. Activitatea

noastră exterioară trebuie să corespundă gradului de creștere interioară. Pentru a explica mai bine aceasta, vom privi două aspecte din viața lui Iosua.

Israel a păcătuit împotriva primei porunci și a jucat în jurul vițelului de aur. Atunci Moise a luat cortul întâlnirii, asupra căruia, când intra în el, se cobora norul prezenței lui Dumnezeu, și l-a întins departe de tabără. Cei care Îl căutau pe Domnul, mergeau la acest cort aflat în afara taberei. Iosua însă, „un tânăr, nu ieșea dinăuntrul cortului“ (Exod 33.7, 11). Moise trebuia să intre și să iasă pentru a se interesa de starea poporului. Aceasta era slujba unui slujitor experimentat al Domnului. În schimb, Iosua a înțeles că pentru el, ca tânăr, era mult mai bine să rămână în cort, atâta timp cât nu era rândul lui să exercite o astfel de slujbă.

Și pentru noi toți este foarte important ca, despărțiți de tot ce este rău, să rămânem în apropierea și în prezența lui Dumnezeu. Acolo vom fi conduși în părtășia gândurilor Sale. Acolo, privind dragostea Sa pentru cei pierduți, primim noi impulsuri pentru a participa la răspândirea Evangheliei. Acolo vom fi pregătiți încetul cu încetul pentru o slujbă bună și eficientă în poporul Său, slujbă la care ne va conduce mai târziu.

În istoria lui Iosua ni se atrage atenția încă asupra unui fapt neapărat necesar pentru noi toți în pregătirea pentru orice fel de slujbă (Iosua 1.1-9). După moartea lui Moise, Iosua s-a aflat în fruntea poporului pentru a-l conduce în țara promisă. Cât de mare și plină de responsabilități i s-a părut această sarcină! Dar Dumnezeu l-a asigurat: „cum am fost cu Moise, așa voi fi cu tine: nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi“. Însă a adăugat: „Numai fii tare și foarte curajos, ca să iei seama să faci după toată legea... Cartea aceasta a legii să nu se depărteze din gura ta și să cugeți asupra ei zi și noapte, ca să iei seama să faci tot ce este scris în ea; pentru că atunci vei avea reușită în căile tale și atunci vei prospera.“

Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța semănătorului, care poate răsări în inimă spre mântuirea omului. Cuvântul ne descrie mântuirea desăvârșită în Hristos Isus și rezultatele nemăsurate ale lucrării Sale. Cuvântul ni-L descrie pe Fiul lui Dumnezeu care, luând chip de om, ni L-a descoperit pe Dumnezeu și a vestit Numele Tatălui. Cuvântul este hrana credinciosului și lumina pe cărarea sa personală și pe cărarea împreună cu ceilalți copii ai lui Dumnezeu. Cuvântul ne arată hotărârile lui Dumnezeu cu privire la viitor. El este sabia Duhului împotriva dușmanului. Cuvântul lui Dumnezeu este deci conținutul și materia primă pentru toate slujbele creștine. Cât este de necesar să-l citim de la începutul vieții noastre creștine, să cugetăm zi și noapte la el cu dorința sinceră să acționăm în dependență de Domnul și puterea Sa! Numai cel care îl cunoaște, care se hrănește cu el și care poate transmite învățăturile și comorile sale este un instrument pe care îl poate folosi Domnul în lucrarea Sa.

O indicație pentru slujbă

Dacă ești preocupat să-i slujești omului, atunci ai început în cercurile exterioare și nu te vei strădui niciodată să ajungi la cele interioare. Dar dacă Îi slujești lui Hristos, lucrezi dinspre cercurile interioare. Când sunt în apropierea Sa, mă preocupă cei care Îi sunt mai apropiați. Aceasta este dragostea. Ea începe din cercul interior și ajunge la cel exterior, la tot ceea ce se referă la Hristos și la interesele Sale.

Încrederea în sine a slujitorului trebuie zdrobită

Moise, instruit în toată înțelepciunea Egiptului la curtea lui Faraon, era puternic în cuvânt și faptă (Faptele Apostolilor 7.22). Dacă Moise ar fi stat în dependență de Domnul, atunci nu l-ar fi lovit pe egiptean. Abia după patruzeci de ani de pregătire, când Moise considera că nu era un om cu vorbirea ușoară, abia atunci l-a folosit Dumnezeu pentru salvarea poporului Său.

Înainte ca Petru să se lepede de Învățătorul Său, a crezut că este cu un pas înaintea celorlalți ucenici în dragostea Sa față de Domnul și l-a spus Domnului: „Dacă toți se vor poticni de Tine, eu niciodată nu mă voi poticni“ (Matei 26.33). Dar abia după ce Petru a eşuat într-un mod atât de

trist în curtea marelui preot și a aflat harul care l-a restabilit, Domnul i-a putut încredința mieluseii și oile Sale (Ioan 21.15-23).

Cel care vrea să-I slujească Domnului într-un mod plăcut și eficient trebuie să recunoască: eu nu posed nici înțelepciune, nici putere și nu sunt mai bun decât alții. El trebuie să învețe să țină în moarte carnea cu aroganța sa, cu egoismul ei și voia proprie, pentru ca în dependență continuă de Domnul să poată fi un mesager al harului, al dragostei și adevărului Său, care conduce sufletele la Domnul.

Oh, de am pune la inimă îndemnul: „Frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiți, *prisosind întotdeauna* în lucrarea Domnului“ (1 Corinteni 15.58)! Cine stă la dispoziția Lui în orice timp, chiar și pentru slujbe neînsemnate, poate fi format ca o unealtă pe care Domnul o folosește la realizarea planurilor Sale de dragoste: Iosua, de exemplu, care a trebuit să conducă poporul Israel în țara făgăduinței prin luptă, a fost format deja cu decenii înainte în lupta contra lui Amalec, luptă în care a depins întrutotul de ajutorul de sus. Și David, păstorul lui Israel, a fost instruit pentru slujba sa ulterioară deja la „puținele oi“ ale tatălui său, când nu știa nimic de slujba înaltă, pe care o va ocupa mai târziu.

Cea mai importantă și mai frumoasă lucrare a vieții noastre este să căutăm cinstirea lui Dumnezeu și să slujim intereselor Sale în dependență de El. Probabil, oamenii vor considera acestea minore, dar în curând va avea loc o reevaluare a tuturor lucrurilor. Domnul spune: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine!“ (Apocalipsa 22.12).